

Chương thứ năm mươi sáu

Còn Mất Chỉ Bằng Treo Sợi Tóc

Đang đi Diệu Vũ chợt chỉ tay về phía trước nói:

– Cứ theo con đường ngang mé tay trái này là tới Trạm Truyền Thanh, sư phụ và tướng công cứ đi trước, đệ tử sẽ tới ngay.

Nói xong rẽ sang lối khác. Vô Tâm và Huyền Chân rảo bước tiến nhanh, nháy mắt đã tới đầu con đường ngang. Chợt thấy Diệu Không từ trong thềm một nhà hàng phố nhảy ra, thì thào nói:

– Sư phụ và tướng công mau đi theo đệ tử.

Nói xong, nhảy lên nóc nhà, nằm xuống mái ngói mà bò. Hai người cũng vội nhảy theo. Trước cửa nha môn lúc này có tới mấy ngàn người tụ họp. Chỉ nghe văng vẳng từ phía xa có tiếng một người con gái đang nói léo xéo, nhưng vì xa quá nên chẳng nghe rõ gì cả.

Ba người bò tới nóc một toà nhà đối diện cửa nha môn, đã thấy một người đàn ông, thân thể khôi ngô, râu quai nón, cụt một bên chân và một bên tay đã nằm phục ở đó từ lúc nào.

Người đàn ông vừa trông thấy Vô Tâm, mừng như người vớ được cứu tinh, sẽ cất tiếng gọi: “Lão đệ...”

Vô Tâm cũng mừng rỡ reo: “Lão tiên bối...” chợt nhận thấy đôi mắt ông ta sáng quắc, đang đăm đăm nhìn về phía trước. Vô Tâm nhìn theo, chỉ thấy trong quảng trường người đứng chia ra làm ba nhóm, một nhóm bên đông, một nhóm bên tây, còn bọn người nhà Nam Cung thế gia thì đứng cả ở trên thềm.

Người đang nói là một thiếu phụ, thân hình hơi dong dỏng cao, mặt mũi thanh tú, phía sau có hai người con gái, người đứng bên trái tuổi hãy còn nhỏ, dung mạo tuyệt đẹp, mình mặc áo xanh, người đứng bên phải đầu bịt khăn xanh, mình khoác áo choàng đen, chân đi giày đen đế mỏng, mặt còn phủ một lớp sương mù trắng loăng, trông tưởng như một u hồn, vừa từ cõi xa xăm hiện về. Bọn Liên Nhi và Ngô Tứ nương đều đứng phía sau ba người ấy.

Huyền Chân đạo trưởng rùng mình nói:

– Trên mặt Lan Cô phủ một làn khói trắng, không biết đó là loại võ công gì?

Người cụt tay chợt hỏi:

– Còn thiếu nữ áo xanh kia là ai?

Vô Tâm đáp:

– Đó là Diệp Sương Y, con gái Diệp Trường Thanh, hiện giờ là thị tỳ cho Tứ phu nhân.

Thiếu phụ đứng giữa chính là Tứ phu nhân Trần Phượng Trinh. Nàng đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt, rồi nói:

– Các vị đây đều là bậc hảo hán lịch lãm giang hồ, kiến văn sâu rộng, tất phải biết câu: “Có thức thời vụ mới là tuấn kiệt”. Vậy nên mau mau quyết định, ai tình nguyện quy thuận Nam Cung thế gia, xin đứng về phía tây cho.

Một ông già hói đầu đứng bên phía đông giậm dữ thét lớn:

– Phu nhân đừng nói nhiều lời, chúng ta không phải là đồ tham sống sợ chết. Nam Cung thế gia có thủ đoạn tàn ác nhất, thâm độc nhất cứ việc đem ra mà thi hành...

Phượng Trinh nói:

– Bạch Đại tiên sinh đừng vội nóng! Thiếp vì thể lòng hiếu sinh của Thượng Đế, không nỡ tàn hại sinh linh, nên mới thành tâm khuyến cáo. Các vị nên nghĩ cho kỹ, lấy trứng chọi đá, có ích gì chẳng?

Huyền Chân giật mình nói nhỏ:

– Bạch Đại tiên sinh? Có phải là người đứng đầu trong Cái Bang Ngũ Lão, mà đã thoái ẩn mấy chục năm nay rồi không?

Vô Tâm vừa gật đầu, chợt lại thấy trong đám đông người, có hai ông già mặc áo gấm rảo bước đi sang phía tây. Bọn người phía đông thấy thế đều nổi lòng công phẫn, chửi rủa om xòm. Một người có cái giọng to như tiếng chuông nói rằng:

– Long Môn Song Cầu ý chí không kiên, anh em xông vào đánh chết đi!

Hai ông già ấy đã nổi tiếng là Long Môn Song Kiệt, lúc này chợt lại biến thành “Song Cầu”. Phượng Trinh nói to:

– Mỗi người đều có chí riêng, xin các vị yên tĩnh cho.

Một lúc lâu, tiếng ồn ào mới ngớt, hai ông già áo gấm khiếp vì uy thế quần hào, vội lẫn vào trong đám người phía tây mất dạng.

Bạch Đại tiên sinh thốt nhiên giơ cánh tay nói to:

– Xin các vị hãy rút binh khí ra khỏi vỏ. Ai có ám khí gì cũng lấy ra cầm sẵn ở tay.

Đường lão thái cũng quát lớn:

– Sinh tử tồn vong chỉ một trận này, xin các vị đừng nên vì lòng nhân từ mà do dự...

Trong phút chốc, cung đã giương, kiếm đã rút ra khỏi vỏ, tình thế hết sức khẩn trương. Huyền Chân đạo trưởng vội nói:

– Tình hình này Nam Cung thế gia tất sai Lan Cô xuất trận tàn sát, chúng ta phải xuống ngay để chặn đường cho quần hào rút lui mới được.

Vô Tâm vừa toan tung mình nhảy xuống, người cụt tay vội nắm lấy nói:

– Lão đệ hãy tìm cách dụ Trần Phượng Trinh ra ngoài trấn, còn Lan Cô cứ để mặc ta ứng phó.

Vô Tâm sửng sốt chưa kịp hỏi, đã thấy Phượng Trinh quay lại định ra lệnh cho Lan Cô. Vô Tâm hoảng hốt vội hú lên một tiếng dài, bằng mình nhảy xuống.

Phượng Trinh giật mình quay lại. Đồng thời trong đám đông người ở hai bên tả hữu cũng có những tiếng kêu “Nhâm Vô Tâm”.

Phượng Trinh cố gắng định thần, mỉm cười hỏi:

– Nhâm tướng công phong thái hơn xưa, chắc là quý thể đã bình phục?

Vô Tâm chấp tay cười nói:

– Đa tạ phu nhân hỏi thăm, tôi chỉ đau xoàng. Hiện thời đã khỏe hẳn.

Phượng Trinh chỉ tùm tùm cười, đưa mắt nhìn lên nóc nhà, chỗ chàng vừa nhảy xuống, nói:

– Thiếp vẫn biết có cao nhân ẩn nấp đâu đây, không ngờ lại có cả Nhâm tướng công ở trong đó. Còn vị nào nữa, xin tướng công mời cả xuống đây, cho tiện thiếp được bái kiến.

Vô Tâm mỉm cười, quay lại giơ tay vẫy. Chợt thấy mé sau nóc nhà nhảy xuống ba bóng người. Đó là Huyền Chân đạo trưởng, và Diệu Không, Diệu Vũ. Phượng Trinh sợ hãi, dăm dăm nhìn Huyền Chân, hỏi:

– Đạo trưởng có phải là Chuởng giáo chân nhân phái Vũ Đường không?

Huyền Chân đạo trưởng cười ha hả, nói:

– Bần đạo chính là Huyền Chân đây!

Phượng Trinh kinh sợ nghĩ thầm: “Người này thần khí thanh sảng, rõ ràng là Huyền Chân. Cả Vô Tâm tinh thần sung túc thế kia, đâu phải người có bệnh? Công lao của Tú Linh không khéo lại thành nước lã ra sông mất!” Trong bụng nàng nửa mừng nửa sợ, nét mặt luôn luôn biến đổi, lẳng lặng không nói gì nữa.

Vô Tâm đưa mắt nhìn Lan Cô, thấy đôi mắt của nàng vẫn mơ mơ màng màng như bao bọc bởi một làn thủy tụ, dưới bóng trăng trông càng lẳng vẻ huyền bí kinh hồn. Chợt lại nghe tiếng Phượng Trinh hỏi:

– Còn vị cao nhân nào ở trên kia, sao còn chưa ra mặt?

Vô Tâm gượng cười nói:

– Phu nhân nói ai? Tôi không hiểu!

Phượng Trinh nói:

– Vừa rồi tôi đang định hạ lệnh sai Lan Cô hội chiến với chư vị anh hùng, chợt nghe có người hú lên một tiếng thật dài báo động. Tiếng hú nội lực rất hùng hồn, cao thấu tới mây xanh. Nếu không phải là tay cao thủ hãn thế thì làm sao có được cái công lực ấy? Vậy mà thiếp mời đi mời lại mãi, vị cao nhân ấy cũng nhất định không chịu hiện thân, thế là thế nào?

Vô Tâm thản nhiên nói:

– Phu nhân thử cho người đi tìm khắp bốn phía xem.

Phượng Trinh đáp:

– Một vị cao nhân tuyệt thế nếu không chịu hiện thân, thì bọn tụi

tử phạm phu kia làm sao tìm ra được?

Vô Tâm nói:

– Vậy thì phu nhân nên thân hành đi tìm lấy.

Phượng Trinh đáp:

– Thiếp chủ trì đại cuộc, đâu dám dời ra khỏi đây nửa bước.

Vô Tâm cau mặt nghĩ thầm: “Xem chừng ta cũng khó lòng dụ được nàng ra khỏi trấn!” Lại nghe Phượng Trinh thở dài nói:

– Tướng công đã có ý thoái thác, tiện thiếp cũng không dám ép. Nhưng cục thế hôm nay liễu kết thế nào, xin tướng công cho biết.

Vô Tâm nghiêm nghị hỏi:

– Nếu chúng tôi không quy hàng Nam Cung thế gia, thì phu nhân sẽ hạ lệnh cho Lan Cô ra trận quyết đấu với quần hào chứ gì?

Phượng Trinh cau mày, bùi ngùi nói:

– Đó là lệnh dụ của Tổ bà, quân lệnh nghiêm ngặt, thiếp không dám trái.

Chợt nghe Bạch Đại tiên sinh nói lớn:

– Nhâm tướng công, tôi không tin sức mấy trăm người tụ lại mà không tiêu diệt nổi một người con gái đã mất trí hay sao?

Đường lão thái cũng cương quyết nói:

– Tất cả cùng liều mạng tiêu diệt bằng được “người độc” ấy đi. Thì nhà Nam Cung thế gia còn dựa vào đâu mà tác ác được nữa?

Quần hào đều nhao nhao phụ họa, tiếng hò hét rầm rầm như sấm dậy, sát khí đằng đằng, đao gươm lấp lánh, khí thế cực kỳ hùng dũng.

Phượng Trinh nói:

– Nhâm tướng công, tính mệnh của bọn người này toàn bằng một lời nói của tướng công mà quyết định. Tướng công đã biết võ công của Lan Cô thế nào rồi đó, không nên để hối về sau!

Vô Tâm tự nghĩ: “Nếu tất cả mấy trăm người cùng nỗ lực tử chiến, may ra cũng có thể trừ được Lan Cô. Nhưng mấy trăm người kia cũng khó lòng thoát chết. Chừng ấy bên ta đã mất gần hết tinh nhuệ, mà nhà Nam Cung thế gia thì vẫn còn ba mươi sáu Thiên Cang, và bảy

mười hai Địa Sát, đại bộ phận còn án binh chưa động, ta muốn chống đối với họ, không biết còn phải chờ bao nhiêu lâu nữa?”

Còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe có tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi rót vào tai:

– Lan Cô đã luyện thân thể thành kim cương bất hoại, trên đời này không có ai có thể giết được nàng đâu!

Vô Tâm biết tiếng nói đó là của Phượng Trinh, bèn nhướng cao lông mày tỏ ý không tin. Kế lại nghe tiếng vừa rồi cất lên:

– Tướng công đừng ngờ, Lan Cô là do Tổ bà bồi dưỡng nên, vậy mà công lực như bà cũng còn không giết nổi Lan Cô. Bên tướng công tuy đông người, nhưng chẳng qua chỉ là da thịt, chịu sao nổi được một chuồng.

Quần hào thấy Vô Tâm cứ đứng ngây người, không nói thì cho rằng chàng đã bị khiếp đảm vì uy danh của Lan Cô, nên người thì lên tiếng khích lệ, người thì cổ vũ, người thì chê trách, om xòm như vỡ chợ. Bạch Đại tiên sinh nói to:

– Nhâm tướng công, bọn lão hủ độn thế đã mấy chục năm. Vì tướng công đưa thư triệu tới, nên Cái Bang Ngũ Lão chúng tôi vội vã thu xếp hành trang phó ước. Nếu nay tướng công lâm trận rụt rè, chẳng kéo làm chúng tôi thất vọng.

Nhâm Vô Tâm nghe xong mấy câu thống trách, bất giác sợ toát mồ hôi, đang không biết phân biệt làm sao. Đường lão thái lại bước lên cười nhặt nói:

– Nhâm tướng công quý thể khiếm an, hãy nên nghỉ ngơi một lát. Việc ở đây đã có chúng tôi liệu lý.

Vô Tâm đáp ứng nói:

– Xin lão thái hãy nghe tại hạ một câu...

Đường lão thái bữu môi nói:

– Nếu tướng công định khuyên lão thân đầu hàng Nam Cung thế gia thì không cần phải mở miệng.

Giữa lúc ấy chợt nghe có tiếng người kêu to:

– Phái Vũ Dương xưa nay tiếng tăm vẫn lừng lẫy võ lâm, sao lúc

này Huyền Chân đạo trưởng không lên tiếng cho một câu?

Huyền Chân đạo trưởng sững sốt đưa mắt nhìn Vô Tâm. Ông biết Vô Tâm sở dĩ không dám hành động liều lĩnh, tất phải có duyên cớ gì, tự mình cũng không sao giải thích nổi.

Ngô Nhân sốt ruột, đảo mắt nhìn khắp bốn phía, thốt nhiên kêu to:

– Bách Đại đại sư đâu rồi? Sao tới lúc này còn chưa ra mặt?

Cái tiếng “Bách Đại đại sư” hành hiệp trượng nghĩa, trong đám giang hồ không mấy người không biết, nên khi nghe Ngô Nhân gọi, quần chúng lại reo ầm lên, nhiều người còn lên tiếng gọi theo.

Vô Tâm từ bé đến giờ, chưa hề bị lâm vào trường hợp khó xử như thế bao giờ. Trong lúc bối rối, chàng không sao nghĩ ra được cách gì để giải quyết cho ổn thoả. Giữa lúc ấy chợt có tiếng quát to:

– Trần Phượng Trinh có thủ đoạn gì thì cứ giở hết ra, kéo lại trách là chúng ta cậy đông người bắt nạt.

Phượng Trinh ngẩng đầu lên trông thấy người vừa nói câu đó chính là Bạch Đại tiên sinh, bèn cau mày đáp:

– Bạch Đại tiên sinh đừng coi thường mà gây ra mối tranh chấp. Nếu không thì khó lòng ngăn được một trường kiếp nạn tày trời!

Đường lão thái nổi giận, vung tay lên, tức thì một bóng đen loảng ngoảng như luồng điện phóng ra. Quần hào thấy thế đều đồng thanh reo ầm lên, chỉ trong phút chốc, luồng sóng người từ phía đông ào ạt đổ xô lên thêm nhà địch quân.

Trần Phượng Trinh tái mặt, giơ ống tay áo phát mạnh, gạt đám độc sa của Đường lão thái, bay tản ra bốn phía. Rồi lập tức xoay mình, cánh tay ngọc khoa đi khoa lại trước mặt Lan Cô, miệng lẩm nhẩm đọc mấy câu ám ngữ.

Chỉ thấy tấm áo choàng đen phấp phới, thân hình Lan Cô đã như luồng gió tà tà bay vào đám đông, chân tay đều thu gọn trong tấm áo choàng, hình thái phiêu hốt, giống như một cái bóng ma.

Bọn người nhà Nam Cung thế gia lúc này đều đã lùi cả về phía sau. Vô Tâm sợ cuống lên, vội nhảy ra giang hai tay chắn không cho lớp người phía dưới tiến lên, miệng thì quát:

– Đứng cả lại! Tất cả đứng lại!

Tiếng quát của chàng nghe như tiếng sét đánh lưng trời, khiến cho mọi người đều cảm thấy đau chói màng tai. Nhưng đám người đứng hàng đầu lúc này đã như mũi tên đặt trên dây cung, không thể không bắn được. Bọn Cái Bang Ngũ Lão tâm ý tương thông, đồng thời cùng hét lên một tiếng và phóng ra một chưởng.

Tức thì một trận chưởng phong như băng ngàn bạt núi lao tấp vào mặt Lan Cô, uy lực mãnh liệt kinh hồn. Cùng trong lúc ấy, Đường lão thái cũng phóng ra một nắm ám khí “Diệt thần tinh mang”. Mỗi chiếc chỉ nhỏ bằng một sợi lông trâu. Loại ám khí này bà chỉ dùng trong những trường hợp đặc biệt. Đồng thời vị Hoàng Y Lạt Ma bé nhỏ cũng thi triển công phu “Mật tôn đại thủ ấn”, dốc hết toàn lực phóng ra một chiêu.

Bấy nhiêu cao thủ tiếp tay nhau cùng đánh, lực lượng hung mãnh tuyệt vời. Dầu người có vũ công đệ nhất đương thời cũng quyết không thể chống đỡ nổi. Không ngờ tám thân hình bé nhỏ của Lan Cô chỉ sẽ nghiêng đi một chút, rồi lại vùn vụt tiến lên, những mũi ám khí “Diệt thần tinh mang” ném vào mặt và người nàng, lại tự bật ra một bên. Quần hào thấy thế đều hoảng hốt đứng ngẩn người ra.

Thốt nhiên trong tám áo choàng đen vươn lên một cánh tay trắng nõn như ngọc, khoa đi khoa lại, tức thì một luồng gió nhẹ nhàng theo cánh tay bay ra.

Nói thì chậm, nhưng kỳ thực tình trạng biến chuyển lúc ấy còn nhanh hơn luồng chớp. Vô Tâm vừa quát dứt lời, thì phía quần hào đã bắt đầu ra tay, và Lan Cô cũng đã trả đũa.

Vô Tâm vừa giận vừa sợ, không quản sống chết, vội dùng chiêu “Thiên địa câu phân” là một chiêu tuyệt nghệ của chàng đón đầu đánh tới.

Chợt nghe có nhiều tiếng rú thảm thiết và những tiếng “hự hự” kế tiếp nổi lên. Nhâm Vô Tâm, Bạch Đại tiên sinh, và vị Hoàng y Lạt Ma đều vội vàng lùi lại hai bước, xô phải bọn người sau lưng, ngã dúi cả vào một chỗ. Đồng thời mấy người như Âu Dương Đình, anh em Đình thị, Đường lão thái, và Triệu Liệt Bàn đều bị bắn tung lên, rơi ra xa tới hai trượng.

Việc xảy ra chỉ trong nháy mắt, nên bọn người đi sau không biết, vẫn vô tình ào ạt tiến lên. Vô Tâm vừa đứng vững hai chân, lại lập tức quát vang lên như sấm:

– Lùi lại, lùi lại mau!

Chàng chợt thấy cổ hơi nóng nóng, liền khạc ra được một búng máu tươi. Giữa lúc ấy lại nghe có tiếng quát:

– Tránh ra, tránh cả ra!

Rồi một luồng gió ào ào như bão cũng vừa cuốn tới. Trong nháy mắt tình thế chiến trường đã biến đổi một cách bất ngờ. Quân hào vừa rút lui được mấy bước, lại đứng sững cả lại. Mấy người hăng hái xông lên hàng đầu lúc nãy, lúc này miệng cũng đều câm như hến, không dám nhoe. Một đám đông hàng ngàn người mà đều im lặng như tờ, không hề có một tiếng động.

Vô Tâm tay trái quai ra phía sau, ấn mạnh vào bối tâm, tay phải đưa ra phía trước, xa xa chụp lấy thân hình Lan Cô. Đồng thời một người đàn ông cụt một tay và một chân, mặt trùm mảnh khăn đen, ngón tay đặt trước ngực luôn luôn khuyên thành một đường tròn. Hai người bốn con mắt sáng như điện, đăm đăm nhìn vào mặt Lan Cô không chớp. Và hai lòng bàn tay cũng như úp chụp lấy nàng, thần tình hết sức ngưng trọng, làm cho bọn người xung quanh đều hồi hộp nín thở.

Lan Cô đứng cách hai người chừng tám, chín thước, hai tay giấu trong chiếc áo choàng, đôi mắt mơ màng. Lúc này tự nhiên nàng sáng quắc như điện, cứ trông tám áo choàng luôn luôn rung động, đủ thấy cô ta có thể muốn ra tay lúc nào cũng được.

Thốt nhiên Trần Phụng Trình lẫn mình nhảy tới, đứng bên Lan Cô, tay phải đặt hờ lên ngực nàng, rồi quay lại hỏi người cụt tay:

– Các hạ là ai? Sao mãi bây giờ mới xuất hiện? Và tại sao không dám cho mọi người thấy mặt?

Người đàn ông làm như không nghe tiếng, chẳng nói gì cả. Phụng Trình lại hỏi:

– Ngón “Hỗn nguyên vô cực thủy” là một môn bí học của nhà Nam Cung thế gia chúng tôi, từ xưa đến nay chỉ truyền cho con trai, không

truyền cho con dâu. Tôi tuy chưa luyện qua, nhưng cũng biết rõ thế chưởng.

Nói đến đây, giọng nàng chợt run run:

– Các hạ là ai? Nếu không phải là thân thích của Nam Cung thế gia thì sao lại sử dụng được chưởng thức đó?

Người cụt tay vẫn giả cầm giả điếu, mặc nàng muốn hỏi gì thì hỏi. Phượng Trinh càng lúc càng bị kích động, nàng không biết làm thế nào, đành quay lại hỏi Vô Tâm:

– Nhâm tướng công, vị anh hùng này là ai?

Vô Tâm lắc đầu:

– Tại hạ cũng không biết. Phu nhân cứ hỏi lấy thì hơn.

Phượng Trinh sửng sốt một hồi, rồi lại hỏi người cụt tay:

– Các hạ nếu quả là có bà con với Phượng Trinh, thì xin nói rõ cho biết, kéo tiện thiếp vì không biết mà lỡ xúc phạm tới bậc trưởng bối chẳng?

Diệp Sương Y đứng trên thềm thấy tình hình như vậy, vội bước rảo tới bên Phượng Trinh, ghé tai nói nhỏ:

– Phu nhân nên làm thế này...

Phượng Trinh chợt động sắc mặt, nhìn người cụt tay hỏi:

– Vị anh hùng này có phải là Tăng tổ ông của Phượng Trinh không?

Nàng vừa hỏi vừa dăm dăm nhìn thẳng vào mặt người cụt tay. Chờ một lúc không thấy phản ứng, lại hỏi:

– Các hạ có phải là Tổ Ông của Phượng Trinh chẳng?

Người đàn ông vẫn lẳng lặng, chẳng nói chẳng rằng. Phượng Trinh lại hỏi:

– Hay người là công công của Phượng Trinh?

Nàng nói tới đây mắt đã rướm lệ, giọng đã hơi nghẹn ngào. Lúc này không những bọn người trong Nam Cung thế gia hồi hộp đến cực điểm, mà quần chúng cũng ngơ ngác, hoang mang, quên cả thực tại.

Người cụt tay tâm thần hình như đã hơi rối loạn, bàn tay đặt trước ngực cũng không còn giữ nguyên được thế cũ nữa. Nhưng Lan Cô lại

không thấu hiểu tình huống đó, đôi mắt hung dữ của nàng dăm dăm nhìn bàn tay run run của Phượng Trinh chần hờ trước ngực, nhấp nhóm chỉ muốn xông ra.

Phượng Trinh ghen ngào hỏi:

– Các hạ có phải là Nam Cung Nghị, phu quân của Phượng Trinh chẳng?

Người đàn ông thốt nhiên khóc oà lên, đưa bàn tay ôm lấy mặt rồi vùng chạy đi như một người điên.

Phượng Trinh đứng lặng người đi, sắc mặt tái nhợt, nước mắt tuôn như suối, thờ thần trông theo bóng người đàn ông mỗi lúc một xa dần. Chợt nghe tiếng Diệp Sương Y kêu to:

– Phu nhân! Đuổi theo!

Phượng Trinh lúc này mới bàng hoàng như người đang mê sức tỉnh, lập tức băng mình chạy theo, vừa chạy vừa gọi:

– Nghị kha! Nghị kha!

Tiếng gọi chưa dứt, người đã bay xa tới mấy chục trượng.

Vô Tâm kinh ngạc, tự nghĩ: “À, thì ra người này là Nam Cung Nghị, đệ tứ chủ nhân của Nam Cung thế gia! Nhưng sao lại lưu lạc đến nỗi này?” Chàng còn đang mải suy nghĩ, chợt nghe Diệp Sương Y kêu thất thanh:

– Nhâm Vô Tâm!

Chàng giật mình vừa ngẩng đầu lên, đã thấy một bóng đen xông tới trước mặt, rồi một bàn tay thon nhỏ, trắng muốt như ngọc phóng ra, nhanh hơn luồng chớp.

Vì việc Nam Cung Nghị làm phân tán sự chú ý của mọi người, không ngờ Phượng Trinh thốt nhiên bỏ đi, Lan Cô không bị khống chế, bèn lại xông lên tấn công Vô Tâm, khí thế cực kỳ dũng mãnh.

Vô Tâm hoảng hốt, không kịp suy nghĩ, vội ngã mình xuống sát mặt đất chuồn ra, nhưng trong lúc ấy, chợt nghe nhiều tiếng rú thảm thiết nổi lên. Năm người đứng phía sau chàng đã bị bắn tung lên trời rồi rớt phịch xuống đất, máu tươi phun ra như mưa, chết ngay lập tức.

Huyền Chân đạo trưởng sợ hãi, vội rút kiếm ra, nhằm Lan Cô đánh

tới. Một vị Hoàng Y Lạt Ma thân hình vừa khô vừa gầy cũng nhảy ra, thét vang như sấm, năm ngón tay cong lên như chiếc thúng, úp chụp lấy Lan Cô.

Tay phải ông ta tấn công định, tay trái lại nắm chặt lấy tay phải của một vị Lạt Ma khác. Vị Lạt Ma này cũng lại nắm cánh tay một vị nữa. Tất cả hơn mười vị Lạt Ma, người nọ nắm tay người kia, dùng phép Mật tôn “Thiên du tiếp mệnh” hợp lực chống địch.

Chỉ thấy Lan Cô xoay mình một cái, cánh tay vừa vung lên đã cướp ngay được thanh bảo kiếm, còn Huyền Chân đạo trưởng lại bật lùi về phía sau mấy bước.

“Vút” một tiếng, cánh tay trắng nõn của Lan Cô phóng luôn một chưởng vào bàn tay của vị Lạt Ma, chỉ nghe “hự hự” liên thanh, rồi mười mấy vị Lạt Ma giống như một con rồng vàng lật nhào cả xuống đất.

Vô Tâm thấy thế, lại thét vang lên như sấm:

– Tránh ra, chạy mau không chết cả bây giờ!

Rồi chàng vung hai tay lên xông tới. Bạch Đại tiên sinh cũng bị thương như Vô Tâm, thấy Lan Cô hung dữ quá, không ai đương nổi, máu nóng sôi lên bèn cũng cúi đầu húc vào Lan Cô.

Ông ta đã luyện được công phu “Du đầu quán đình”, một khi đã húc đầu vào ai, thì dù đối phương mình đồng da sắt cũng không sao chống nổi. Nhưng Lan Cô chỉ nhẹ nhàng vung tay đập vào sau gáy Bạch Đại tiên sinh, luồng chưởng phong âm những phóng ra từ trước đã nhằm giữa ngực Vô Tâm đánh tới.

Vô Tâm vội quát to:

– Các vị trốn mau!

Rồi chàng né người tránh thoát chưởng phong của Lan Cô, đồng thời cũng phóng ra một chưởng.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, đầu Bạch Đại tiên sinh đã bị vỡ ra, ngã lăn xuống đất chết giắc.

Chiêu “Chư tiêu bàn đạo” của Vô Tâm phóng ra vừa rồi, chính là một chưởng pháp huyền diệu nhất trong sở học của chàng. Tay phải đánh lên không, tay trái đánh vào vai Lan Cô. Nhưng chàng chợt cảm

thấy bàn tay hơi run, rồi một luồng sức mạnh âm nhu đưa ngược từ cánh tay lên, lập tức cánh tay mất hết tri giác, buông rơi hẳn xuống.

Huyền Chân đạo trưởng đã vớ được một thanh kiếm của người khác, liền gạt mọi người ra kêu to:

– Người con gái này không thể lấy sức địch nổi, các vị đạo hữu hãy nên mau mau trốn đi!

Quần hào đã có ý muốn quyết liều một chết, nhưng thấy Lan Cô khí thế hùng dũng quá, võ công như Bạch Đại tiên sinh và Nhâm Vô Tâm còn không đương nổi, huống hồ người khác? Tuy nhiên họ cũng không chịu rút lui, còn muốn ở lại để đợi dịp.

Bọn Hoàng Y Lạt Ma đã bị thương rồi vẫn còn xông lên. Cái Bang Ngũ Lão còn có tứ lão cũng hăng hái sấn vào. Vô Tâm đã xả mệnh ngăn cản, rốt cuộc trong tứ lão lại chết thêm mất anh em họ Đinh. Thốt nhiên lại nghe tiếng Ngô Nhân kêu:

– Chúng ta đánh không lại “người độc” thì trước hết hãy giết cho hết một lũ chó lợn môn hạ của Nam Cung thế gia đi đã!

Nói xong cầm dao xăm xăm bước lên thêm. Quần hùng đang giận dữ đầy lòng, nghe Ngô Nhân nói đều reo ầm lên chạy theo, ào ào như một luồng thác cuốn.

Lan Cô võ công tuy cao, nhưng trí khôn đã mất, không biết ứng biến, thấy tình hình thay đổi một cách bất ngờ, bất giác ngẩn người ra, chân tay cũng vì thế trở nên luống cuống.

Bọn Vô Tâm, Huyền Chân, và mười mấy vị Lạt ma đều là những tay võ học uyên thâm, thấy thế không dám bỏ lỡ cơ hội, cùng đồng thời giơ chưởng phóng ra.

Lan Cô sắc mặt có vẻ sợ hãi, cầm thanh kiếm cướp được của Huyền Chân, nhằm chưởng thế của Vô Tâm chém tứ, còn chiêu thức của các người khác thì mặc kệ không lý gì đến.

Lan Cô một mình chống cả ba mặt cường địch, mà vẫn không hề nao núng. Chợt nghe “soạt” một tiếng, Vô Tâm thân pháp hơi chậm một chút, bị Lan Cô túm lấy cổ áo xé toang ra, mảnh áo bị gió bay tung lên, để phơi cả ngực ra ngoài. Huyền Chân đạo trưởng kinh sợ vội kêu:

– Nhâm tướng công chạy đi, còn giữ tấm thân hữu dụng về sau...

Nói chưa dứt lời, đã thấy Lan Cô thần tính chợt biến, rồi như một người điên, tay trái xua lấy xua để, gạt bọn Huyền Chân lùi ra xa, tay phải nhanh như chớp nắm lấy Vô Tâm. Vô Tâm kinh sợ, tay trái dùng chiêu “Tiên kiếm trăm long” chém mạnh vào uỷng mạch của Lan Cô, tay phải dùng chiêu “Phật tại tâm đầu” nhằm ngực Lan Cô đánh tới.

Hai chiêu ấy uy lực hung mãnh dị thường, nhưng Lan Cô hình như không còn biết gì nữa, tay phải nắm lấy cổ tay trái Vô Tâm, còn tay trái thì lại nắm lấy cổ tay phải của chàng, không còn ra chưởng pháp gì cả.

Vô Tâm thấy thế mừng lắm, vội hạ thấp chưởng thế xuống, nhanh như chớp đánh ra.

Chỉ nghe một tiếng rú kinh hoàng, bàn tay của Vô Tâm đã in lên ngực Lan Cô, đánh bật nàng lên khỏi mặt đất, bay xa tới tám thước, rơi xuống trước mặt Triệu Liệt Bàn.

Lan Cô thần tính đã biến đổi một cách đột ngột, thương tích tuy hình như không nhẹ, nhưng hai tay vẫn khư khư nắm chặt lấy cổ tay Vô Tâm, nhất định không buông.

Triệu Liệt Bàn quát to một tiếng, giơ tay phóng một chưởng vào lưng Lan Cô. Lan Cô lập tức ngã chúi xuống. Nhâm Vô Tâm bị nàng nắm mất uỷng mạch, công lực đã mất, đành phải theo đà tay của nàng xô đi kéo lại, không chống cự được nữa.

Huyền Chân đạo trưởng thấy thế vội rút kiếm xông lên. Vị Hoàng Y Lạt Ma cũng đánh bồi thêm một chưởng. Lan Cô kéo Vô Tâm nhảy xa ra tới ba trượng. Huyền Chân kêu to:

– Các vị mau đuổi theo, đừng để Lan Cô trốn mất!

Nhưng Lan Cô đã buông tay phải ra, “soạt” một tiếng, lại xé thêm một mảnh vạt áo của Vô Tâm, hai mắt sáng quắc, trừng trừng nhìn vào dưới vú bên trái của chàng.

Trong thoáng chốc, thân thể nàng bỗng run lẩy bẩy, trên khuôn mặt bao phủ một lớp sương mù, chợt ánh lên những nét nghi ngờ, sợ hãi. Vô Tâm thấy mình cõi trần trùng trục, bất giác vừa sợ vừa thẹn, bèn rút mạnh tay phải về, vung chưởng đánh ra.

Lan Cô hình như thốt nhiên gặp một chuyện gì cực kỳ nghi nan khó giải, nên cứ đứng đờ người như ngây như dại, đến nỗi không biết là Vô

Tâm đang phóng chưởng đánh mình. Vô Tâm đã giơ tay lên, chợt nhận thấy thần tính của Lan Cô có vẻ khác lạ, vội dừng tay lại, không dám đánh nữa.

Bọn Huyền Chân đạo trưởng cũng vừa ồ ạt kéo tới, kẻ kiếm người đao đều nhằm cả vào Lan Cô mà đánh. Chợt nghe Diệp Sương Y quát:

– Dừng lại!

Bọn Huyền Chân cũng vừa kịp nhận thấy Lan Cô và Vô Tâm đang đối mặt nhìn nhau, ngây người như hai pho tượng, chẳng nói chẳng rằng, thì đều sững sốt đứng ngẩn người ra, không tiến lên nữa.

Diệp Sương Y cũng vừa chạy tới, thấy tình hình như vậy cũng kinh ngạc, không hiểu ra sao. Thốt nhiên nàng trông thấy mé dưới vú bên trái của Vô Tâm có một nốt đỏ lớn bằng đồng tiền, mà đôi mắt mất thần của Lan Cô thì cứ dăm dăm ngó vào chỗ ấy.

Trong óc Diệp Sương Y chợt loé lên một tia sáng, liền nhẹ nhàng hỏi:

– Lan Cô có biết cái nốt đỏ ấy không?

Lan Cô không đáp. Sương Y lại hỏi:

– Hần họ Nhâm, tên gọi Vô Tâm... Nhâm Vô Tâm. Lan Cô có quen không?

Lan Cô vẫn lẳng lặng, mặt lộ vẻ dăm chiêu. Bao nhiêu cặp mắt xung quanh đều đổ dồn cả vào mình nàng. Trong ánh sáng lờ mờ của buổi sớm tinh sương, đây đó đều im lìm như một cõi chết.

Thốt nhiên Vô Tâm mở to mắt, dịu giọng đọc:

– Thị nhâm thị phụ, Ngã nhâm ngã liên, Vô phạm vô ần, Tâm tang tâm niên!

Quần chúng nghe chàng đọc, đều ngẩn người ra, không ai hiểu là chàng nói câu gì. Một vị Lạt Ma sẽ hỏi Huyền Chân:

– Đạo trưởng có biết Nhâm tướng công nói câu ấy là ý thế nào không?

Huyền Chân nghĩ một lát rồi nói:

– Hai câu đầu là chữ ở trong Kinh Thi, có ý là ôm, là cống. Hai câu sau là chữ trong Lễ Ký, nói về cái lễ học trò thờ thầy. Bốn câu này ghép

làm một, hình như lời của một người dặn dò sư phụ trông nom một đứa trẻ con, lại dặn dò đứa trẻ phải hiếu thuận với sư phụ...

Vị Lạt Ma nói:

– Bốn câu đó lời lẽ ôn tồn tha thiết, ý tứ lại uyển chuyển thê lương, nhất định phải là lời một người đàn bà, mà rất có thể là mẹ của đứa bé?

Huyền Chân gật đầu khen phải. Lúc này Diệp Sương Y thấy Lan Cô vẫn đứng ngây người ra, không động, bèn nhắc lại mấy câu của Vô Tâm:

– “Thị nhâm thị phụ, Ngã nhâm ngã liễn, Vô phạm vô ản, Tâm tang tâm niên.” Lan Cô có nghe thấy bốn câu văn ấy bao giờ không?

Mọi người đều nín thở, hồi hộp chờ nghe động tĩnh. Một lát sau mới thấy Lan Cô đôi môi mấp máy, lẩm bẩm nói một mình như người mê ngủ. Mọi người lắng tai nghe thì ra nàng đang nhẩm lại mấy câu thơ đó.